

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΓΛΩΣΣΕΣ ΕΞΟΔΟΥ

*Μὴ φοβᾶσαι, τὰ πυρὰ
δὲν εἶναι παρὰ ὃ ἦχος ἀνθρώπων
ποὺ πασχίζουσι νὰ ζήσουσι λίγο ἀκόμη
καὶ δὲν τὰ καταφέρουσι.*

«Μιὰ μέρα θ' ἀγαπήσω τὸν Ὀσιαν Βουόνγκ»

Ο ΟΣΙΑΝ ΒΟΥΟΝΓΚ (Ocean Vuong) χρονολογεῖ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἱστορίας του δύο γενιές πρὶν τὴ δική του, ὅταν ἡ Βιετναμέζα γιὰ τὸν συνάντησε ἕναν Ἀμερικανὸ στρατιώτη στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου τοῦ Βιετνάμ. Στὰ «Σπαράγματα σημειωματαρίου» γράφει:

Ἔνας Ἀμερικανὸς στρατιώτης γάμησε μιὰ Βιετναμέζα ἀγρότισσα. Ἔτσι ὑπάρχει ἡ μάνα μου. Ἔτσι ὄχι βόμβες = ὄχι οἰκογένεια = ὄχι ἐγώ.

Οὔφ. (σ. 153)

Εἶναι παράξενο νὰ αἰσθάνεσαι ὅτι ὀφείλεις τὴ ζωὴ σου σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο, σὲ ὅποιον πόλεμο. Ὁ Βουόνγκ γεννήθηκε στὸ Βιετνάμ, σ' ἕναν ὀρυζῶνα λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ Σαίγκον τὸ 1988, δεκατρία χρόνια μετὰ τὴν πτώση τῆς πόλης καὶ τὴν ἀπόσυρση τῶν Ἀμερικανῶν. Στὰ δύο του χρόνια, ἡ οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Βιετνάμ καὶ νὰ μείνει γιὰ ὀκτῶ μῆνες σὲ ἕναν καταυλισμὸ προσφύγων στὶς Φιλιππίνες. Μετὰ διέσχισαν τὸν Εἰρηηνικό (ἔξοῦ καὶ τὸ σημερινό του ὄνομα Ocean = Ὠκεα-

νός, που τοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα του) καὶ κατέληξαν στὸ Κονέκτικατ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, σὲ μιὰν ἐργατικὴ συνοικία τοῦ Χάρτφορντ. Λίγο μετὰ τὴν ἐγκατάστασή τους, ὁ πατέρας του τοὺς ἐγκατέλειψε καὶ ὁ Βουόνγκ περιγράφει τὸ πῶς μεγάλωσε σὲ ἓνα σπῆτι γεμάτο γυναῖκες — μητέρα, γιαγιά, θεία. Τὴ μορφὴ τοῦ πατέρα τὴ σχημάτισε βασιμμένος στὴν ὑποκειμενικότητα τῶν ἀφηγήσεων-μαρτυριῶν τῶν γυναικῶν τῆς οἰκογένειας. Ὁ πατέρας που συναντοῦμε μέσα σὲ αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶναι μιὰ ἐρμηνεῖα τῆς ἐρμηνείας καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ κατέχει κυρίαρχη θέση στὰ ποιήματα· ὁ Βουόνγκ ἀναφέρεται σὲ αὐτὸν εἴκοσι ὀκτῶ φορές σὲ τριάντα πέντε ποιήματα).

Ὁ *Νυχτερινὸς οὐρανὸς μὲ τραύματα ἐξόδου* (στὸ ἐξῆς *Νυχτερινὸς οὐρανός*) εἶναι ἡ πρώτη ἐκτενὴς ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Βιετναμέζου-Ἀμερικανοῦ ποιητῆ καὶ πεζογράφου Ὅσιαν Βουόνγκ. Προηγήθηκαν δύο μικρὰ τεύχη (chapbooks): τὸ *Burnings* (*Καύσεις*) (2010) καὶ τὸ *No* (*Ὅχι*) (2013). Ὁ *Νυχτερινὸς οὐρανός* κυκλοφόρησε τὸ 2016, ὅταν ὁ Βουόνγκ ἦταν μόλις 28 ἐτῶν, καὶ ἀπέσπασε σειρά διακρίσεων (T.S. Eliot Prize, Whiting Award, Thom Gunn Award, καὶ τὸ Forward Prize γιὰ τὴν Καλύτερη Πρώτη Ποιητικὴ Συλλογὴ).

Τὰ κύρια θέματα τῶν ἔργων του εἶναι οἱ γονεῖς καὶ ἡ σχέση του μαζί τους, ἡ ἱστορία του καὶ ὁ πόλεμος τοῦ Βιετνάμ, ἡ κληρονομιά του καὶ ἡ θέση του στὴν ἀμερικανικὴ κοινωνία ὡς μὴ λευκοῦ, γκέι ἀτόμου. Ὡς πρὸς τὶς ρίζες του καὶ τὸ πῶς αὐτὲς ἐμπλέκονται μέσα στὸ ἔργο σημειώνει σὲ μιὰ συνέντευξή του τὸ 2011: «γράφω τὴν ἱστορία τους [τῆς οἰκογένειάς του] ὥστε τρόπον τιὰ νὰ κρατῶ αὐτὲς τὶς ἱστορίες ζωντανές. Ἀλλὰ παίρνω κάποιες ἐλευθερίες ὡς ποιητής».

Ἡ ποίησή του στὸν *Νυχτερινὸ οὐρανὸ* εἶναι ποίηση πρωτίστως προφορικὴ. Ὡστόσο ὁ Βουόνγκ δὲν ἀφήνεται σὲ μιὰν ἠχητικὴ ἀτημέλεια ἢ τυχαιότητα: καλλιεργεῖ τὴ μουσικότητα μὲ ἐπιμονή, στοιχεῖο που ἐγχαράχτηκε στὴ συνειδησή του ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννήθηκε σὲ ἓνα περιβάλλον ὅπου ἡ σημασία τῶν λέξεων βασιζόταν στὸν ἐπιτονισμό τους καὶ στὶς μικροδιαφορὲς τῆς ἐκφοῶς τους. Αὐτὸ τὸ αἶσθημα τοῦ ἤχου, ἡ φωναισθητικὴ, καθό-

ρισε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χειρίζεται τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Πρὸς τὸ παρὸν χρησιμοποιεῖ ἓνα δυναμικὸ καὶ συχνὰ παρηχητικὸ μέτρο πὸ ἀκολουθεῖ τὴ ροὴ τῆς φυσικῆς ὁμιλίας. Ἔτσι στὸ «Λίγο πιὸ κοντὰ στὴν ἄκρη» βρίσκουμε στίχους ὅπως:

[...] O father, o foreshadow, press
into her — as the field shreds itself
with cricket cries. (σ. 44)

[...] Ἄχ πατέρα, ἄχ προμήνυμα, πιέσου
μέσα της — καθὼς ὁ ἀγρὸς σκίζεται
ἀπ' τὶς κραυγὲς τῶν γρύλων. (σ. 45)

Ὁ Βουόνγκ, τρεῖς φορές μέσα στὴ συλλογὴ, παραπέμπει στὰ ὁμηρικὰ ἔπη, δηλώνοντας ἔτσι ὅτι ἐπιλέγει νὰ συνεχίσει ἐκείνη τὴν παράδοση πὸ ἀναπλάθει μυθοπλαστικὰ τὰ γεγονότα διατηρώντας ἓνα κομμάτι τῆς ἱστορίας, ἐνῶ ἀναπτύσσεται ὡς τέχνη ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Κάθε ἔπος περιέχει στερεότυπες ἐκφράσεις, εἰκόνες, θέματα καὶ διαπλεκόμενα ἀφηγηματικὰ νήματα, μοτίβα δηλαδή πὸ ἀναδύονται ξανὰ καὶ ξανὰ μέσα στὸ κείμενο, παλιότερα γιὰ τὴν εὐκολότερη ἀπομνημόνευση τοῦ ἔργου καὶ πλέον κυρίως γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ εἴρου. Γι' αὐτὸ καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ κυριότερα ἐκφραστικὰ μέσα τοῦ Βουόνγκ εἶναι τὸ σχῆμα τῆς ἀναφορᾶς, ὅπου συγκεκριμένες φράσεις ἐπαναλαμβάνονται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα.

Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῶν ποιημάτων του εἶναι ἓνα εἶδος μουσικῆς ἀντίστιξης στὴ δομὴ τῶν εἰκόνων τους· στὰ περισσότερα ποιήματα τῆς συλλογῆς συνυφαίνονται εἰκόνες βίας μὲ εἰκόνες βαθιᾶς εὐαισθησίας, ἐντείνοντας τὸν ἀντίκτυπο καὶ τῶν δύο διὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς τους. Μία ἀπὸ τὶς ἐπιτυχέστερες καὶ πιὸ ὁρατὲς ἐκφάνσεις αὐτῆς τῆς δοκιμασμένης δομικῆς τεχνικῆς εἶναι τὸ ποίημα «Ἐωθινὸ μὲ καιόμενη πόλη». Ἐκεῖ, ὁ Βουόνγκ φτιάχνει ἐπὶ τῆς οὐσίας ἓνα ὀπτικοακουστικὸ μοντάζ, ἄκρως κινηματογραφικὸ. Τὸ ποίημα εἶναι μιὰ σειρὰ βίαιων εἰκόνων πὸ διακόπτονται συχνὰ ἀπὸ κάποια χριστουγεννιάτικη μελωδία, πα-

ράγοντας ένα ἐξαιρετικὰ ἀτμοσφαιρικὸ ἀποτέλεσμα. Ἐάν, λοιπόν, ὁ ὀριζόντιος ἄξονας τῆς ποιητικῆς του ἔκφρασης εἶναι ὁ ἦχος, ὁ κάθετος εἶναι ἡ εἰκόνα· φέρ' εἰπεῖν ἀπὸ τὸ ἴδιο ποίημα:

Milkflower petals on a black dog
like pieces of a girl's dress. (σ. 42)

Πέταλα ἀσκληπιάδας στὸ μαῦρο σκυλὶ
κουρέλια παιδικοῦ φορέματος. (σ. 43)

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ εὐφυῆς χρῆση τοῦ διασκελισμοῦ γιὰ τὴ δημιουργία προσδοκιῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν αἰφνιδιασμὸ τοῦ ἀναγνώστη. Τὰ ποιήματα βρίθουν ἀπὸ σεξουαλικές ἀναφορές —λιγότερο ἢ περισσότερο ρητές— καὶ οἱ διασκελισμοὶ ἔρχονται πολὺ συχνὰ σ' ἐκεῖνα τὰ σημεῖα, ἀνατρέποντας στὸν ἐπόμενο στίχο τὴν προσδοκία τῆς σεξουαλικῆς ἀναφορᾶς. Λειτουργοῦν, δηλαδή, μὲ τὸν τρόπο τῆς νοητῆς/ὑπονομευμένης ρίμας (*mind/subverted rhyme*), ἢ ὁποῖα ἐπίσης χρησιμοποιεῖται κατὰ κόρον σὲ σεξουαλικά συγγείμενα. Νὰ πῶς χρησιμοποιεῖ ὁ Βουδὼνγκ μὲ παρόμοια ἀποτελέσματα τὸν διασκελισμὸ στὴν «Ὠδὴ στὸν Αὐνανισμό»:

holy water	ἁγιασμὸς
smear'd	πασαλειμμένος
between	ἀνάμεσα
your thighs	στὰ μπούτια σου
where no man	ὅπου κανεὶς
ever drown'd	δὲν πνίγηκε ποτὲ
from too much	ἀπὸ πάρα πολλή
thirst	δίψα
the cumshot	τὸ χύσιμο
an art	μιὰ τέχνη
-iculation (σ. 138)	-ἄαρθρωση (σ. 139)

Ἐδῶ, βλέπουμε πρῶτα τὴ διάψευση τῆς προσδοκίας στὸ *thighs* (μπούτια) ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς νὰ εἶναι *eyes* (μάτια). Κατόπιν διαβάζουμε *thirst* (δίψα), ἐνῶ ὁ ἀναγνώστης περιμένει τὸ *cum*

(σπέρμα). Ἐπίσης, ἐκεῖ φροντίζει νὰ μὴ χρησιμοποιήσει, ὅπως πρὶν, μιὰ ρίμα τῆς ἀναμενόμενης λέξης, διασπώντας ἔτσι περαιτέρω τὴν προβλεψιμότητα. Καὶ ἔρχεται ἀμέσως μετὰ νὰ ἀνατρέψει τὴν ἀνατροπὴ μὲ τὸ *cumshot* (χύσιμο) — πάνω ποῦ «ἐφησυχάζει» ὁ ἀναγνώστης ὅτι δὲν θὰ τὸ γράψει. Τὸ συγκεκριμένο παράδειγμα ἐνέχει καὶ τὸ ἐσκεμμένα κωμικὸ στοιχεῖο, ἀλλὰ διασκελισμοὶ βρίσκονται σὲ ὁλόκληρη τὴ συλλογὴ χωρὶς νὰ ἀποβλέπουν ἀπαραιτήτως στὴν κωμικότητα. Συχνὰ ὑπάρχουν γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν ἢ νὰ ἀνακόψουν τὸν ρυθμὸ, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς κάθε σύνθεσης.

Γιὰ τὴ διαδικασία τῆς σύνθεσης ἔχει πεῖ: «Νομίζω πὼς τὰ ἰσχυρότερα ποιήματα ἀφήνονται στὴν ὀλικὴ κατάρρευσὴ τους προτοῦ κὰν νὰ ἐξετάσουν τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀνάστασης ἢ τοῦ κλεισίματος, καὶ ὁ χειρισμὸς τῆς φόρμας μπορεῖ νὰ προσφέρει ἄλλη μία διάσταση σ' αὐτὴ τὴν κατάρρευση». Σὲ ἀρκετὰ ποιήματα πειραματίζεται μὲ τὴ μορφή. Ἔχει, ἐπιπλέον, παραφράσει σὲ συνέντευξή του τὴ φράση τοῦ Robert Creeley: «Ἡ φόρμα δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ προέκταση τοῦ περιεχομένου». Ἔτσι, ἡ σχετικὰ συνηθισμένη στιχοδιάταξη

καὶ τὸ πρωὶ
βρίσκει τὰ ροῦχα μας
στὴν μπροστινὴ βεράντα τῆς μάνας σου, πεταμένα
σὰν κρίνα ποῦ ἔχουν μαραθεῖ. (σ. 111)

στὸν Βουόνγκι σχηματίζει τὴ σκαλωσιὰ μιᾶς ἐξόδου κινδύνου. Στὸ λογοτεχνικὸ του δοκίμιο *Τὸ φορτίο τοῦ νὰ ζοῦμε: Περὶ ἐλπίδας, ἐξόδων κινδύνου καὶ ὄρατῆς ἀπόγνωσης* (*The Weight of our Living: On Hope, Fire Escapes, and Visible Desperation*, 2014) γράφει:

Τὸ ποίημα εἶναι κάτι πέρα ἀπὸ χαρτὶ καὶ λέξεις, πέρα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ σκαλίσματα τοῦ σνομπισμού, εἶναι μιὰ πρόσκληση σ' ἕναν πιὸ ἰδιωτικὸ, ἀναγκαῖο διάλογο. Τὸ προσεγγίζω σὰν νὰ βρίσκομαι στὴ σκαλωσιὰ μιᾶς ἐξόδου κινδύνου — τὸ κατὰ πόσο τὴν ἀνεβαίνω ἢ τὴν κατεβαίνω εἶναι ἀνάμεσα σὲ μένα, τὸν ἀναγνώστη,

καὶ τὸν ποιητὴ. Καὶ ἴσως τίποτα νὰ μὴν καίγεται. Ἴσως νὰ ἔμα-
στε ἐδῶ πάνω μονάχα γιὰ τὴ θεά. Ἀλλὰ εἶναι ἐδῶ πάνω ποὺ ἀνα-
ρωτιέμαι, ρισκάροντας νὰ ζητήσω πολλά, γιατί νὰ μὴ γίνει ἡ ἔξο-
δος κινδύνου μιὰ γέφυρα;

[...] Τὸ ποίημα, ὅπως καὶ ἡ ἔξοδος κινδύνου, ὅσο κι ἂν εἶναι εὐ-
θραυστο καὶ λεπτοκαμωμένο, ἔχει γίνει τὸ πιὸ συμπτυκνωμένο ἀρ-
χιτεκτόνημα ἀντίστασης. Ἐνα μέρος ὅπου μπορῶ νὰ εἶμαι ὅσο
εἰλικρινῆς χρειάζεται —γιατὶ ἡ φωτιὰ ἔχει κορώσει ἤδη μὲς στὸ
σπίτι μου, καταπίνοντας τὰ πιὸ πολύτιμα ὑπάρχοντά μου— ἀκό-
μα κι ὅσους ἀγαπῶ.

Τὰ ἀστέρια εἶναι τραύματα ἐξόδου στὸν νυχτερινὸ οὐρανό. Τὰ
τραύματα ἐξόδου, ὅμως, δὲν εἶναι μόνο ἀστέρια, ἀλλὰ καὶ ἔξοδοι
κινδύνου. Καὶ τὰ ἀστέρια δὲν εἶναι μόνο ἔξοδοι κινδύνου, ἀλλὰ καὶ
τὰ ποιήματά μας· ποιήματα ποὺ ἴσως γίνουν γέφυρες.

*ἡ μοναξιά παραμένει χρόνος ποὺ
μοιράστηκες μὲ τὸν κόσμο.*

Δημήτρης Μαῦρος

tặng mẹ [và ba tôi]

για τή μητέρα μου [και τόν πατέρα]

THRESHOLD

In the body, where everything has a price,
I was a beggar. On my knees,

I watched, through the keyhole, not
the man showering, but the rain

falling through him: guitar strings snapping
over his globed shoulders.

He was singing, which is why
I remember it. His voice—

it filled me to the core
like a skeleton. Even my name

knelt down inside me, asking
to be spared.

He was singing. It is all I remember.
For in the body, where everything has a price,

I was alive. I didn't know
there was a better reason.

That one morning, my father would stop
—a dark colt paused in downpour—

& listen for my clutched breath
behind the door. I didn't know the cost

ΚΑΤΩΦΛΙ

Μέσα στο σώμα, εκεί που καθετί έχει κι ένα τμήμα,
ήμουν ζητιάνος. Στὰ γόνατα,

παρατηρούσα απ' τή σχισμή, ὄχι
τὸν ἄντρα νὰ πλένεται, μὰ τή βροχή

νὰ τὸν διασχίζει: χορδὲς κιθάρας νὰ σπᾶνε
πάνω στοὺς στρογγυλοὺς του ὠμους.

Τραγουδοῦσε, γι' αὐτὸ
τὸ θυμᾶμαι. Ἡ φωνή του—

μὲ γέμισε απ' ἄκρο σ' ἄκρο
σὰν σκελετός. Ἀκόμα καὶ τ' ὄνομά μου

γονάτισε βαθιά μου, ζητώντας
νὰ τὸ λυπηθῶ.

Τραγουδοῦσε. Μονάχα αὐτὸ θυμᾶμαι.
Διότι μέσα στοὺς σώμα, εκεί που καθετί έχει κι ένα τμήμα,

ήμουν ζωντανός. Δὲν ἤξερα ὅτι
ὑπῆρχε ἕνας καλύτερος λόγος.

Ὅτι ἕνα πρωί, ὁ πατέρας μου θὰ στεκόταν
—μαῦρο πουλάρι σαστισμένο στὸν κατακλυσμό—

καὶ θ' ἀφουγκραζόταν τή σφιγμένη μου ἀνάσα
πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Δὲν ἤξερα ὅτι τὸ τμήμα

of entering a song—was to lose
your way back.

So I entered. So I lost.
I lost it all with my eyes

wide open.

είσόδου στο τραγούδι — είναι να χάσεις
τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Κι ἔτσι μπῆκα. Κι ἔτσι ἔχασα.
Ἔχασα τὰ πάντα μὲ μάτια

διάπλατα.

TELEMACHUS

Like any good son, I pull my father out
of the water, drag him by his hair

through white sand, his knuckles carving a trail
the waves rush in to erase. Because the city

beyond the shore is no longer
where we left it. Because the bombed

cathedral is now a cathedral
of trees. I kneel beside him to see how far

I might sink. *Do you know who I am,*
Ba? But the answer never comes. The answer

is the bullet hole in his back, brimming
with seawater. He is so still I think

he could be anyone's father, found
the way a green bottle might appear

at a boy's feet containing a year
he has never touched. I touch

his ears. No use. I turn him
over. To face it. The cathedral

in his sea-black eyes. The face
not mine—but one I will wear

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ

Σάν καλὸ παιδί, τραβῶ τὸν πατέρα μου
ἀπὸ τὸ νερό, τὸν σέρνω ἀπ' τὰ μαλλιά

στὴ λευκὴ ἄμμο, οἱ ἀρθρώσεις τῶν δαχτύλων του ἀφήνουν ἴχνη
ποὺ τὰ κύματα σπεύδουν νὰ σβήσουν. Γιατὶ ἡ πόλη

πέρα ἀπ' τὴν ἀκτὴ δὲν εἶναι πιὰ
ἐκεῖ ποὺ τὴν ἀφήσαμε. Γιατὶ ὁ βομβαρδισμένος

καθεδρικός εἶναι πιὰ καθεδρικός
τῶν δέντρων. Γονατίζω πλάι του νὰ δῶ πόσο βαθιὰ

μπορῶ νὰ βουλιάζω. Ξέρεις ποιὸς εἶμαι,
μπαμπά; Μὰ ἀπάντηση δὲν παίρνω. Ἡ ἀπάντηση

εἶναι ἡ τρύπα τῆς σφαίρας στὴν πλάτη του, ξέχειλη
θαλασσινὸ νερό. Εἶναι τόσο ἀκίνητος—

θὰ μπορούσε νὰ 'ναι ὁ πατέρας τοῦ καθενός, ποὺ βρέθηκε
ὅπως ἓνα πράσινο μπουκάλι θὰ μπορούσε νὰ ἐμφανιστεῖ

στὰ πόδια κάποιου ἀγοριοῦ περιέχοντας μιὰ χρονιὰ
ποὺ ποτέ του δὲν ἄγγιξε. Ἀγγίζω

τ' ἀφτιά του. Μάταιο. Τὸν γυρίζω
ἀνάσκελα. Νὰ τὸ ἀντικρύσω. Τὰ μάτια του

μαῦρα βαθιὰ νερὰ καὶ μέσα ὁ καθεδρικός. Τὸ πρόσωπο
ὄχι δικό μου — μὰ ἓνα ποὺ θὰ φοράω

to kiss all my lovers good-night:
the way I seal my father's lips

with my own & begin
the faithful work of drowning.

για να φιλάω όλους μου τούς έραστές για καληνύχτα:
όπως σφραγίζω τὰ χείλη τοῦ πατέρα μου

μὲ τὰ δικά μου κι ἀρχίζω
τὸ ἀφοσιωμένο ἔργο τοῦ πνιγμοῦ.

TROJAN

A finger's worth of dark from daybreak, he steps
into a red dress. A flame caught
in a mirror the width of a coffin.
Steel glinting
in the back of his throat. A flash, a white
asterisk. Look
how he dances. The bruise-blue wallpaper peeling
into hooks as he twirls, his horse
-head shadow thrown on the family
portraits, glass cracking beneath
its stain. He moves like any
other fracture, revealing the briefest doors.
The dress
petaling off him like the skin
of an apple. As if their swords
aren't sharpening
inside him. This horse with its human
face. This belly full of blades
& brutes. As if dancing could
stop the heart
of his murderer from beating
between his ribs. How easily a boy in a dress
the red of shut eyes

ΔΟΥΡΕΙΟΣ

Μιά πήχη σκοτάδι πριν τή χαραυγή, εκείνος δοκιμάζει
ένα κόκκινο φόρεμα. Μιά φλόγα ὅπως τήν πιάνει
ένας καθρέφτης πλατύς σάν φέρετρο. Ἀτσάλι γυαλίζει
βαθιά μές στο λαρύγγι του. Μιά λάμψη, ένας ἄσπρος
ἀστερίσκος. Κοίτα
πῶς χορεύει. Ἡ ταπετσαρία ξεφλουδίζει, μαβιά σάν
μελανιά,
τὰ φλούδια ἀπό τīs πιρουέτες του σάν γάντζοι, ἡ σκιά του
ἀλογοκεφαλή ριγμένη πάνω σέ οἰκογενειακά
πορτρέτα, τὸ γυαλί ραγίζει κάτω
ἀπ' τὸ λεκέ της. Κινεῖται ὅπως κάθε ἄλλο
κάταγμα, φανερώνοντας τīs πιὸ φευγαλέες πόρτες.
Τὸ φόρεμα
γλιστράει ἀπὸ πάνω του σάν φλούδα
μήλου. Λές καὶ τὰ ξίφη τους
δὲν ἀκονίζονται
στο μέσα του. Τοῦτο τ' ἄλογο μὲ τὸ ἀνθρώπινο
πρόσωπο. Τούτη ἡ κοιλιὰ γεμάτη λεπίδια
καὶ ἀγρίους. Λές κι ὁ χορὸς μπορεῖ νὰ σταματήσει
τὴν καρδιά
τοῦ φονιά του ἀπ' τὸ νὰ χτυπᾷ
ἀνάμεσα στὰ παῖδια του. Πόσο εὔκολα ἓνα ἀγόρι
μὲ φόρεμα
κόκκινο σάν τῶν κλειστῶν ματιῶν